

За това той обичаше Горан Горнака и го посрещна като брат.

— Буюр кардаш Драгоман! — стори место той на Горнака до себе си. — Е, хож гелдин!

И като го гледаше с детска радост в очите, потупа го по гърба.

— Бе кардаш, Горане, ти нема да остарееш бе. От кога те помня: все тжй си пжргав и не белееш.

— Че защо ще белея, Исмаил бег, — с непристорена подчиненост, отвжрна Горнака и като се подсме додаде:— Да стареят баща ми и майка ми.

Горан Горнака чувствуваше силата на Бега и неволно го почиташе.

— А твоите стари как сж? Джржи ли се още баща ти?

— Щях да ти го доведа на гости.

— Чул та Аллаха. Ех, да беше го довел! Обичам аз баща ти, че е мждар човек, Горане. Една пора сме с него ама де ще се меря аз с него! . . . Когато идвах у вас две приказки ми каза той — ама за двесте ще джржат.

. . . Земята е каже като жената. Ако я гледаш и тя ще те гледа . . . Ха? . . . Не е ли умна приказка! А кога ме изпращаше, стисна ми братски ржката и като ме потупа по гърба каза: заобикаляй по царския друм за да стигнеш на време. Ти знаеш ли, че тогаз аз достигнах едного из пжтя; на едно място за по-направо требваше да се мине през гората по тесна патека. Другаря ми ездеше слаб кон и за по леко на коня удари по пжтеката. Аз щех да го последвам, ама как тжй ми дойде на ум бащината ти приказка и взех по Царския друм, заобиколих. На ближното ханче ме стигна другаря ми и ми каза, че го обрали. Виждаш . . . умен старец е баща ти.

— Ама ти си юнак при него. Джржиш се.

— Той много работи. А пжк пресилената работа е цела старост, — завжрши поласкан Исмаил бег.

После зина да каже нещо, ала четата доближи до портата и се загледа о жетварките.

Две по две, една спорти друга, жетварките пееха хоро-водна песен, прегласявана от гайдата; вжртяха бели кжрпи с една ржка, а другата гурната на хжлбок и завлизаха в двора.